

Ο πατριώτης Φασουλής
έξω της θύρας της βουλής.

Μά ελα τέλος πάντων, βουλή αγαπημένη,
νά 'δουμε εις τὸ κράτος τί διάβολο θά γένῃ.
'Ελα ζωή νά δώσης, ελα νά μὲ 'ξυπνήσης
καί τὸ ξερό μραλό μου νά τὸ οἰστροηατήσης,
ελα νά 'δῶ τὸν Τράκα μ' ἐκείνη του τὴν κλάρα,
ελα ν' ἀκούσω πάλι βρισίδι κκι ἀντάρα.

Μά ελα τέλος πάντων τὸ γλέντι μου ν' ἀρχίσω
καί τῆς συνειθισμέναις ν' ἀκούσω ἱστορίας,
νά 'ξαπλωθῶ 'στὸ πάλκο καί νά χειροκροτήσω
καί κάποτε τὸ μάτι νά κλίνω στῆς κυρίας.
'Στὴν πόρτα σου ἀπ' ἔξω νά στέκωμαι μπαστάκας,
καί νά γκαρίζω μ' ἄλλους σὰν γάϊδαρος τῆς Πλάνακα.

'Απ' τὴν ἀυλή σου ἔξω τὸ πνεῦμα μου γυρίζει,
κατάκλειστη σὲ βλέπω καί βλο ξεροθήχῃ
ἀκόμα ἢ σημαία 'ψηλά δὲν κυματίζει,
καί πάω πρὸς νεροῦ μου 'στὸν πλαϊνό σου τοίχο.
Καί δὸς του 'στὴν ἀυλή σου ξαναγυρίζω πάλι
μὲ χέρια σταυρωμένα καί μὲ σκυφτὸ κεφάλι.

Κανείς ἐρωτευμένος θαρρῶ γιὰ ἐρωμένη
δὲν εἶχε τόση λύσσα, δὲν εἶχε τόση λαύρα,
ὅσο ἐγὼ γιὰ σένα βουλή αγαπημένη,
ἀν καί περνῶ μαζί σου κακὰ, ψυχρά καί μαύρα.
Μά ελα τέλος πάντων, πρὶν μοῦ κολλήσῃ τρέλλα...
ἀπηύδῃσα ψυχὴ μου, μ' αὐτὰ τὰ πήγαιν' ἔλα.

'Εμένα δὲν μ' ἀρέσει ὁ καθαρός ἀέρας,
τῆς βάρκας τὸ πανάκι τὸ κόμα τοῦ Φαλήρου,
τὸ μαγικὸ λυκοφῆς ἐρατεινῆς ἐσπέρας,
τῆς ἐξοχῆς ἢ χλόη ἢ αὔρα τοῦ ζεφύρου.
Οὔτε ποτὲ μ' ἐμπνέει τὸ ἀπειρον κκι ἠμφύσις
καί τοῦ χρυσοῦ ἡλίου ἀνατολαί καί δύσεις.

Μὲς 'στὴ βουλή τοῦ ἔθνους ἐπιθυμῶ κλεισμένος
δι' ὀλης τῆς ζωῆς μου κατάματος νά μείνω
καί μέσα σ' ἕνα πάλκο σὰν Μπέης ξαπλωμένος
τῶν σεβαστῶν πατέρων τοῦς στοχασμοὺς νά κοίνω.
Αὐτὸ καί μόνον θέλω, αὐτὸ ποθῶ κκι μόνον.
καί οὐκ περιπατοῦς καί ἀρχὴ τῶν κειμένων.

Νά ἦμαι ἄνω κάτω, τὸ στήθος νὰ φουσκώνη,
εἰς κίνησιν νὰ ἦναι τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
ἢ γλῶσσα νὰ παρλάρη, τὸ μάτι νὰ πυρώνη,
καὶ νὰ μὲ ξεκουφαίνουν φωναῖς καὶ νταραβέρια.
Ταῦτά μου νὰ γεμίζουν μὲ βρόντο καὶ κουδοῦνι,
καὶ μὲ καπνοὺς τσιγάρων τὸ κάθε μου ρουθοῦνι.

Νὰ βλέπω ἀφρισμένο τοῦ καθενὸς τὸ στόμα,
γ' ἀκοὺς νὰ βλαστημιζοῦνται διαβόλοι καὶ Χριστοί,
καὶ νὰ εὐωδιάζῃ τῶν πολιτῶν τὸ σῶμα,
καὶ μάλιστα σὰν τύχη κχιμιά σαρακοστή,
ὅπου τοῦ κυριάρχου χορταίνει τὸ στομάχι
μὲ σκόρδα, μὲ φασούλια καὶ μ' ἕτι ἄλλο λάγη.

Νὰ βλέπω φέσια, φούνταις, καπέλα, φουσανέλαις,
νὰ βλέπω τὸν Ρικάκη μὲ τὴ χρυσὴ του σκούφι,
σουγιάδες, στόκους, ξύλα, μπιστούνια, μαναβέλαις,
καὶ τῆς Ροζοῦς ἐκεῖνα τὰ κατασὰρὰ τσουλούφια.
Νὰ πέρνω σ' ἄλλα μέρος, νὰ ἐπαινῶ, νὰ βρίζω,
καὶ μὲ τὰ θάχτυλά μου τὰ δέκα νὰ σφυρίζω.

Ὁ Πρόεδρος ἀγρίως ἴστα πάλλα νὰ κυττάζῃ
καὶ εὐθὺς τῶν θεωρείων κενώσεις νὰ προστάζῃ,
καὶ ὁ φρουρὸς ἀμέσως μ' Ἑλληνικὸ βρισίδι
ἴστη ράχη μου ἀπάνω νὰ ρίχνῃ κοντακίδι,
καὶ μὲ κλωτσιαῖς καὶ φάπκις καὶ ὀλίγαις κουντρουβάλαις
νὰ σὲ γκρεμισακίζῃ ἀπ' τῆς βουλής τῆς σκάλαις.

Δὲν θέλω πρασινάδες, ρωμάντσαις καὶ δροσιό,
βουλή διψᾷ καὶ μόνο ἡ ἐρημὴ καρδιά μου,
καὶ ἀπὸ τὸ στέκε στέκε καὶ ἀπὸ τὸ καθιστῶ
νὰ ἦναι μουδιασμένη καὶ ἡ περιφέρειά μου.
Βουλή ζητοῦσα πάντα, βουλή ζητῶ καὶ τώρα,
καὶ ἂν πέρωται νὰ τρώγω στηλιάρη κάθε ὥρα.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
ἐμπρός μου ἄς προβάλλῃ ὁ κάθε βουλευφόρος,
γιατ' εἶναι ἡ ζωὴ μου φριχτὴ καὶ σιχαμένη
καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ γίνω τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
ὅπου τὰ εἶχε χάσῃ μ' ἐκεῖνη τὴ Ραλλοῦ,
ποῦ ἦταν ἄλο σκέρτσα σὰν πάπια τοῦ γαλοῦ.

Πῶς καρτερῶ τὴν ὥρα ἡ πόρτα σου ν' ἀνοίξῃ
ἴστας ἔδρας των νὰ ἴδω τοὺς ἀνδρας τῆς προόδου,
καὶ ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων μὲ τόνον νὰ κηρύξῃ
τὴν ἑναρξιν καὶ πάλιν τῆς νέας σου συνόδου.
Ἄπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον ἢ σκάλα σου θὰ σπάσῃ,
καὶ ὁ Μητροπολίτης νάλθη νὰ σὲ διαβάσῃ.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
νὰ πάψω ἴστα σοκάκια σὰν χάχας νὰ γυρνῶ,
ὡσὰν πουλι ὁ χρόνος μὲ λόγια νὰ διαβαίνῃ
καὶ ἄλλες μου τῆς ὥραις μαζί σου νὰ περνῶ.

Ἐκεῖ ζωὴν νὰ εὐρω, ἐκεῖ νὰ εὐρω μνήμα,
καὶ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους οἰκτρὸν νὰ γίνω θῦμα.

::

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμπορορράπτης φίλος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς καὶ ἐκεῖνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ στοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἰατρὸς Παρίσης, ὁ καὶ Ἀβυσινοῦς
στοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ δρεξιν μεγάλην.
Ἵπόσχεται δὲ σ' ἄλλους μὲ τὴν παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μπῆτε,
ὅπου ἴσθι νέα πιάτσα εὐρίσκεται καρσί,
καὶ τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ ἔρῃτε,
καὶ σπιροτὸ χαβιάρη καὶ ἀθάνατο κρασί.

::

Ἡμερολόγιον Ἑοτίας
καὶ ὕλης ἀνάπλεων παντοίας

Καθὼς ἐπρομαντεύσαμεν εὐθὺς ἐπῆρε φόρα
καὶ ἤδη ἐξηγλήθησαν αἱ δύο χιλιάδες,
αὐξάνει δὲ ἡ ζήτησις καὶ ὦρα μὲ τὴν ὦρα
ὁ κύριος ἐκδότης του τσιμπολογῶν παράδες
καὶ βλέπων τὴν ἐξόδευσιν τοῦ ἔργου ὑπερτέραν,
μετρᾷ καὶ συλλογίζεται δι' ἐκδοσιν δευτέραν.

Ἄφου λοιπὸν τὸ μάθατε κανεῖς καιρὸν μὴ χάνῃ
καὶ ἴσθιν Ἑστίαν δὴ δραχμαῖς ἄς τρέξῃ νὰ μετρήσῃ,
διότι, ὡς προείπομεν, ἡ ζήτησις αὐξάνει
καὶ ὕστερα πολὺ πικρὰ θὰ τὸ μετανοήσῃ.
Ἄλλοι θὰ βγαίνουν εἰς ὁδὸν μελλούσης σωτηρίας,
καὶ αὐτὸς θὰ μείνῃ μοναχὰ κορόϊδο φανταρίας.

::

Δροσίνη Διηγήματα
μικρὰ καλλιτεχνήματα.

Φαιδρὰ φαιδρὰ ἐκδίδονται τὴν προσεχῆ Τετάρτην
μὲ τύπον τελειότατον καὶ εἰς ὥρατον χάρτην.
Μὲ ρόδου χρῶμα βάφονται καὶ εἶνε ταῦτα μόνα
τοῦ ἔαρος ἀνάμνησις εἰς παγερὸν χειμῶνα.
Λοιπὸν μ' ἐν μόνον δίδραχμον χωρὶς πολλὰς συστάσεις
εἰς τὴν Ἑστίαν πῆγαινε τὸ ἔργον ν' ἀγοράσῃς.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὸ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊθοῦρια.